

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Reflexions d'un pastor davant el coronavirus (I)

Han passat dies des de la declaració de l'estat d'alarma al nostre país, i des de que l'Organització Mundial de la Salut (OMS) va declarar oficialment que el coronavirus era una pandèmia, un problema global davant el qual tots els països haurien de reaccionar amb totes les seves forces per combatre'l. De fet, al llarg de la història, altres pandèmies ja han fet estralls a la humanitat, però no era fàcil d'imaginar que en una època com la nostra amb tants avenços en el camp de la biotecnologia, seríem sacsejats d'aquesta manera per un petit virus. Aquesta pandèmia està produint una important crisi sanitària i ocasionarà una crisi econòmica de grans dimensions, que afectarà sobretot als més pobres i vulnerables.

Aquesta veritable emergència planetària ha d'ajudar-nos a reflexionar, a replanificar la manera com vivim, les nostres su-

posades necessitats, els ritmes, les despeses, les urgències i les prioritats. Ara mateix, la nostra vida diària ha patit tot un conjunt de canvis dràstics, i no podem fer res més que adaptar-nos a la nova situació. És bo recordar que la humanitat s'ha pogut ensortir de cadascuna de les crisis que ha patit gràcies a l'esforç i la voluntat i a la capacitat de resiliència que hi ha en cada un de nosaltres. Tant de bo sortim d'aquesta crisi més madurs, més responsables, més assenyats i solidaris.

En aquests moments m'agradaria compartir algunes reflexions amb tots vosaltres. Són, doncs, les reflexions d'un pastor davant el coronavirus. Voldria reflexionar sobre tres lliçons que ens caldria aprendre: tornar la mirada a Déu, fer una parada en el camí i redescobrir l'altre. Avui tractaré sobre el primer d'aquests elements: som convidats a tornar la nostra mirada cap a Déu.

El que ens cal en primer lloc és tornar la mirada i el cor cap a Déu, i emparar-nos en la seva misericòrdia; canviar la nostra vida i deixar-nos convertir per ell. És l'actitud pròpia del temps de Quaresma, en el qual ens trobem. La conversió és com néixer de nou, és una renovació de les actituds, de la mentalitat, dels criteris i dels valors. És un canvi profund en la vida, una renovació interior que comporta una nova orientació general. Vol dir tornar a Déu, reorientar la ruta, la meta de la vida per tal que l'eix vertebrador sigui Crist, perquè esdevingui el centre que articula tots els altres elements: la família, el treball, les aficions, el compromís polític, el voluntariat, en definitiva, tota la vida.

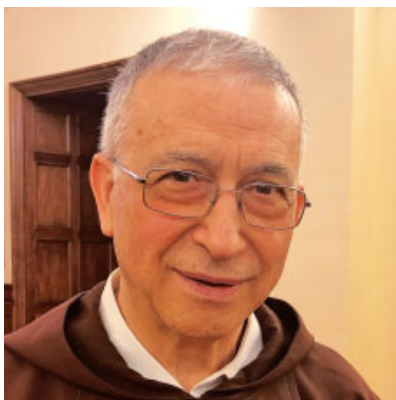
El progrés de la ciència i de la tècnica en el nostre món és molt gran, amb un domini de les forces de la naturalesa aparentment il·limitat, fins arribar a la clonació d'éssers vius. Sentint-se l'ésser humà tan poderós, podria caure en la temptació de pensar que ja no necessita Déu, perquè té la capacitat per construir tot el que desitgi. Però no oblidem que aquesta història no és pas nova, és la història de la construcció de la torre de Babel, segons relata el llibre del Gènesi (cf. Gn 11,1-9). Van voler ocupar el lloc de Déu, i van quedar confosos i dividits per la seva supèrbia.

Ara bé, l'home té dintre d'ell mateix una set d'infiní, una nostàlgia d'eternitat, una recerca de la bellesa, un desig d'amor, una necessitat de llum i de veritat, que l'impulsen cap a l'Absolut; té dintre d'ell el desig de Déu. Déu és la Realitat mateixa, amb majúscules, la Vida mateixa. El sentit de la vida de l'home és rebre l'amor de Déu, conèixer-lo, creure-ho i viure-ho; compartir-lo i comunicar-lo; estimar Déu amb totes les forces i al proïsme com a si mateix. En la nostra vida, en les nostres famílies, en la nostra societat, deixem ocupar a Déu el lloc que li correspon, el primer lloc.

ENTREVISTA

Fer surar l'experiència de Déu

JACINT DURAN

«La Quaresma significa preparar-se per rebre la resurrecció de Jesús, per entendre-la com la gran notícia; l'home és possible perquè Crist ha ressuscitat». Per a fra Jacint Duran, antic provincial dels Caputxins de Catalunya i les Illes, que actualment s'ocupa de la formació dels nous frares del convent dels Caputxins a Arenys de Mar, diu que per preparar la Quaresma cal «bàsicament, treure's els impediments a la Bona Notícia».

Què vol dir amb això?

Que cal treure's distraccions. Abans es posava més atenció en el menjar —l'austeritat en el menjar és bona per convertir-se—, però tenint en compte que la persona humana avui està molt dispersa, cal evitar tot allò que ens distreu —mòbils, *tablets*, internet..., i fer-ne un ús racional. Així aconseguirem poder connectar amb el desig més profund de l'ànima i escoltar la resposta que Déu ens proposa.

Què proposa sant Francesc per viure la Quaresma?

Subratllaria un aspecte: l'alegria. El missatge que ens dona sant Francesc és la joia, l'alegria... saber assaborir, tastar, viure tot allò que ens porta a treure la foscor que amara al nostre món actual. Sense alegria, el cristià no té força. La joia del Senyor és la nostra força.

Què busca la persona que truca a la porta del convent?

Si hi ha alguna cosa que es diferencia d'èpoques anteriors és la gran diversitat de les persones que hi venen. Però totes tenen en comú voler trobar un espai on deixar surar l'experiència de Déu que tenen dins. La gent s'ha tornat muda, no pot treure l'experiència fonamental de la seva existència. Volen fer surar el que senten i veure que el que un sent és el que també està sentint l'altre.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Estimem prou els altres?

Quan anava a missa cada diumenge, el noi escoltava amb atenció les lectures i les homilies. Sovint s'hi parlava de l'especial predilecció de Jesús pels més pobres. El noi estudiava a la universitat. Era conscient, cada vegada més, que tenia molts béns a l'abast: estudis, recursos materials, una família, cultura, una colla d'amics... i que d'altres no tenien res o tenien molt poc. El noi pensava que havia de fer alguna cosa pels més vulnerables, si bé no acabava de decidir-s'hi ni sabia ben bé què fer. Fins que un amic el convidà a col·laborar en un voluntariat consistent a lliurar aliments, periòdicament, a persones que en necessitaven i oferir-los, alhora, una estona de companyia. Hi col·laborà unes quantes setmanes, abans de marxar a l'estranger per continuar estudis. De lluny estant, ha pensat moltes vegades en aquelles persones, en la seva situació, en la manca d'afecte que viuen, en la solitud de no tenir ningú amb qui parlar, en la desampara dels qui no reben mai una visita... Ha pregat per totes aquestes persones moltes vegades, perquè no els falti mai la companyia

dels seus companys de voluntariat, que encara segueixen oferint el seu servei per amor a Déu i al proïsme.

«Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament. Aquest manament és el més gran i el primer. El segon li és semblant: Estima els altres com a tu mateix» (Mt 22,37-39). El servei que aquest noi va fer unes quantes setmanes ha deixat una marca en la seva vida. Va descobrir la realitat del primer i del segon manament. Estimava Déu Pare des que era infant, estimà els altres i descobrí que en aquest servei també estimava Déu Pare. És per això que els dos manaments són semblants. Déu el va interpel·lar interiorment en la necessitat dels germans. El noi va respondre amb generositat. «Poseu-vos els uns al servei dels altres, cadascú segons els dons que ha rebut, com a bons administradors de la múltiple i variada gràcia de Déu» (1Pe 4,10). Sovint hauríem de preguntar-nos si estimem prou els altres i si ens posem al seu servei per a més servir i estimar Déu Nostre Senyor. Per al noi, ara està tot ben clar. I per a nosaltres?

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Mirar «con los ojos limpios por las lágrimas»

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Escribe el Papa a los jóvenes en *Christus Vivit* (n. 76) que «quizás no sabemos llorar» y, sin embargo, «ciertas realidades de la vida solamente se ven con los ojos limpios por las lágrimas».

Francisco nos habla a cada uno al añadir: «Si no te sale, ruega al Señor que te conceda derramar lágrimas por el sufrimiento de otros. Cuando sepas llorar, entonces sí que serás capaz de hacer algo de corazón por los demás.»

«No tengan miedo de llorar en contacto con situaciones difíciles: son gotas que riegan la vida», expresaba el Pontífice en su cuenta oficial de twitter (9-01-19). «Las lágrimas de compasión purifican el corazón y los afectos». También se llora «cuando no se corresponde al Señor

que nos ama tanto» (Audiencia 12-02-20).

Estas lágrimas se aúnan contemplando al Señor que se nos ofrece como Salvador. Del Papa aprendemos: «El sufrimiento que veis no os espante. Llevadlo ante el Crucificado. Se llevan allí y a la Eucaristía, donde se obtiene el amor paciente que sabe abrazar a los crucificados de todos los tiempos» (Discurso a la comunidad del Colegio Internacional del Gesù, Roma).

Miremos a Nuestra Señora, al pie de la Cruz; contemplemos a nuestra Madre, «La Piedad»; que Ella nos dé parte en sus lágrimas y en su esperanza de Resurrección. Que nos alcance de su Hijo, «amar con la sonrisa, con la cercanía, con el servicio y también con el llanto».

Lectures de la missa diària i santoral

30. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)
[Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé: 13,41c-62) / SI 22 / Jn 8,1-11]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / SI 101 / Jn 8,21-30]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-92.95 / SI: Dn 3 / Jn 8,31-42]. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità.

2. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / SI 104 / Jn 8,51-59]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR). Santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

3. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / SI 17 / Jn 10,31-42]. Sant Sixt I, papa, mr.; Sant Nicetas, abat.

4. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / SI: Jr 31 / Jn 11,45-56]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. ■ † Diumenge vinent, Diumenge de Rams o la Passió del Senyor (lit. hores: 2a setm.) [Is 50,4-7 / SI 21 / Fl 2,6-11 / Mt 26,14-27,66 (o bé: 27,11-54)]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua). Santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

Intencions del Sant Pare per al mes d'abril

Perquè totes les persones influenciades per les addiccions rebin ajuda i acompanyament.

DIUMENGE V DE QUARESMA

COMENTARI

Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 37,12-14)

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo soc el Senyor. Us infondre el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert». Diu el Senyor Déu.

Salm responsorial (129)

R. *Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.*

Des de l'abisme us crido, Senyor. / Escolteu el meu clam. / Estigueu atent, escolteu / aquest clam que us suplica. R.

Si tinguéssiu en compte les culpes, / ¿qui es podria sostenir? / Però és molt vostre perdonar, / i això ens infon respecte. R.

Confio en la paraula del Senyor. / La meua ànima hi confia. / Espera el Senyor la meua ànima, / més que els sentinelles el matí. R.

Que esperin el matí els sentinelles! / Israel espera el Senyor, / perquè són del Senyor l'amor fidel / i la redempció generosa. / És ell qui redimeix Israel / de totes les seves culpes. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,8-11)

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tinguéssiu l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 11,3-7.17.20-27.33b-45) (Versió abreujada)

En aquell temps, les dues germanes enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimeu està malalt». Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per a donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat». Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea».

Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. Marta, quan va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús: «Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort. Però fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu». Jesús li diu: «El teu germà ressuscitarà». Marta li respon: «Ja sé que ressuscitarà quan tothom ressusciti el darrer dia». Li diu Jesús: «Jo soc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més. ¿Ho creus això?». Ella li diu: «Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món».

Jesús es commogué profundament i es contorbà. Llavors preguntà: «¿On l'heu posat?» li diuen: «Veniu a veure-ho, Senyor». A Jesús se li negaren els ulls. Els jueus deien: «Mireu com l'estimava». Altres deien: «Aquest home que obrí els ulls al cec, ¿no hauria pogut fer que Llätzer no morís?».

Jesús, commogut altra vegada, arribà on era el sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa. Jesús digué: «Traieu la llosa». Marta, la germana del difunt, diu a Jesús: «Senyor, ja es descompon; fa quatre dies que és mort». Li respon Jesús: «¿No t'he dit que si creus veuràs la glòria de Déu?». Llavors van treure la llosa. Després Jesús alçà els ulls al cel i digué: «Pare, us dono gràcies perquè m'heu escoltat. Ja sé que sempre m'escolteu, però dic això perquè ho sàpiga la gent que em rodeja i creguin que sou vós qui m'heu enviat». Havent dit això cridà fort: «Llätzer, vine a fora». I el mort sortí. Tenia els peus i les mans lligats amb les benes d'amortallar i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu: «Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar».

Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, cregueren en ell.

Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 37,12-14)

Esto dice el Señor Dios: «Yo mismo abriré vuestros sepulcros, y os sacaré de ellos, pueblo mío, y os llevaré a la tierra de Israel. Y cuando abra vuestros sepulcros y os saque de ellos, pueblo mío, comprenderéis que soy el Señor. Pondré mi espíritu en vosotros y viviréis; os estableceré en vuestra tierra y comprenderéis que yo, el Señor, lo digo y lo hago —oráculo del Señor—».

Salmo responsorial (129)

R. *Del Señor viene la misericordia, la redención copiosa.*

Desde lo hondo a ti grito, Señor; / Señor, escucha mi voz; / estén tus oídos atentos / a la voz de mi súplica. R.

Si llevas cuentas de los delitos, Señor, / ¿quién podrá resistir? / Pero de ti procede el perdón, / y así infundes temor. R.

Mi alma espera en el Señor, / espera en su palabra; / mi alma aguarda al Señor, / más que el centinela la aurora. / Aguarde Israel al Señor, / como el centinela la aurora. R.

Porque del Señor viene la misericordia, / la redención copiosa; / y él redimirá a Israel / de todos sus delitos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,8-11)

Hermanos:

Los que están en la carne no pueden agradar a Dios. Pero vosotros no estáis en la carne, sino en el Espíritu, si es que el Espíritu de Dios habita en vosotros; en cambio, si alguien no posee el Espíritu de Cristo no es de Cristo. Pero si Cristo está en vosotros, el cuerpo está muerto por el pecado, pero el espíritu vive por la justicia. Y si el Espíritu del que resucitó a Jesús de entre los muertos habita en vosotros, el que resucitó de entre los muertos a Cristo Jesús también dará vida a vuestros cuerpos mortales, por el mismo Espíritu que habita en vosotros.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 11,3-7.17.20-27.33b-45) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, las hermanas de Lázaro le mandaron recado a Jesús diciendo: «Señor, el que tú amas está enfermo». Jesús, al oírlo, dijo: «Esta enfermedad no es para la muerte, sino que servirá para la gloria de Dios, para que el Hijo de Dios sea glorificado por ella». Jesús amaba a Marta, a su hermana y a Lázaro. Cuando se enteró de que estaba enfermo se quedó todavía dos días donde estaba. Sólo entonces dijo a sus discípulos: «Vamos otra vez a Judea».

Cuando Jesús llegó, Lázaro llevaba ya cuatro días enterrado. Cuando Marta se enteró de que llegaba Jesús, salió a su encuentro, mientras María se quedó en casa. Y dijo Marta a Jesús: «Señor, si hubieras estado aquí no habría muerto mi hermano. Pero aún ahora sé que todo lo que pidas a Dios, Dios te lo concederá». Jesús le dijo: «Tu hermano resucitará». Marta respondió: «Sé que resucitará en la resurrección en el último día». Jesús le dijo: «Yo soy la resurrección y la vida: el que cree en mí, aunque haya muerto, vivirá; y el que está vivo y cree en mí, no morirá para siempre. ¿Crees esto?». Ella le contestó: «Sí, Señor: yo creo que tú eres el Cristo, el Hijo de Dios, el que tenía que venir al mundo».

Jesús se conmovió en su espíritu, se estremeció y preguntó: «¿Dónde lo habéis enterrado?». Le contestaron: «Señor, ven a verlo». Jesús se echó a llorar. Los judíos comentaban: «¿Cómo lo quería!». Pero algunos dijeron: «Y uno que le ha abierto los ojos a un ciego, ¿no podía haber impedido que este muriera?». Jesús, conmovido de nuevo en su interior, llegó a la tumba. Era una cavidad cubierta con una losa. Dijo Jesús: «Quitad la losa». Marta, la hermana del muerto, le dijo: «Señor, ya huele mal porque lleva cuatro días». Jesús le replicó: «¿No te he dicho que si crees verás la gloria de Dios?». Entonces quitaron la losa. Jesús, levantando los ojos a lo alto, dijo: «Padre, te doy gracias porque me has escuchado; yo sé que tú me escuchas siempre; pero lo digo por la gente que me rodea, para que crean que tú me has enviado». Y dicho esto, gritó con voz potente: «Lázaro, sal afuera». El muerto salió, los pies y las manos atados con vendas, y la cara envuelta en un sudario. Jesús les dijo: «Desatadlo y dejadlo andar».

Y muchos judíos que habían venido a casa de María, al ver lo que había hecho Jesús, creyeron en él.

«Jo soc la resurrecció i la vida»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Seguint la sèrie d'evangelis anomenats *baptismals* del temps de Quaresma, avui llegim el text de la mort i la resurrecció de Llätzer, l'amic del Senyor.

Jesús declara que «aquesta malaltia no portarà a la mort, sinó que servirà per a la glòria de Déu». Jesús no parla de la mort física, terrenal, sinó de la mort eterna, la que ens separa de Déu per sempre. El seu amic i deixeble, Llätzer, està cridat a la vida gloriosa de Déu, i la seva malaltia i mort serviran de profecia. De fet, afegeix: «Llätzer és mort, i m'alegro per vosaltres... perquè cregueu.»

Sorpren el diàleg de Jesús amb la seva amiga Marta: mentre aquesta li retreu que no hagi arribat a temps d'impedir la mort del seu germà, Jesús li parla de resurrecció. Ella, dona creient, li expressa la seva fe: «sé que ressuscitarà en la resurrecció del darrer dia». Però Jesús no parla de l'últim dia del món, sinó de l'ara, de la seva persona, i declara: «Jo soc la resurrecció i la vida, el que creu en mi, encara que mori viurà, i el que viu i creu en mi, no morirà per sempre». Llavors ella, pronuncia una de les confessions de fe més profundes de tot el Nou Testament: «Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu, el que havia de venir al món.»

Jesús és font de vida, però no de vida humana, sinó de vida eterna, és a dir, de vida divina: aquella que només Déu pot donar, i que travessa el llindar de la mort, per projectar-se al més enllà de la glòria de Déu. Una vida que no es posseeix si no hi ha fe.

Llätzer va retornar a la vida terrenal, per tornar a morir uns anys més tard. El seu retorn a la vida va ser una profecia del do d'una vida més gran i més transcendent: la vida en Déu que tots nosaltres, creients en Jesucrist, esperem aconseguir, per la misericòrdia de Déu mateix, més enllà de la nostra mort a aquest món.

La vida terrenal acaba en la mort terrenal; però la vida de la fe es perllonga en l'eternitat de Déu: allà on Jesucrist ens ha precedit amb la seva pròpia mort. Déu l'ha ressuscitat, com al primer de multitud de germans; el primer de tots els que creiem en ell, i de tots aquells homes i dones que, abans i després de Crist, encara sense conèixer-lo, han viscut d'acord amb la voluntat de Déu.

Diguem també nosaltres en el profund del nostre cor: Jo també crec que tu, Jesús, ets el Messies, el Fill de Déu, el que havia de venir al món.

Informacions

Recés de Quaresma del clergat. El diàlluns 9 de març tingué lloc en el Centre Borja el recés de Quaresma per al clergat de la diòcesi. Les reflexions anaren a càrrec de Mn. Ignasi Navarri, Vicari general d'Urgell.

La caritat no tanca. L'activitat caritativa i social de les parròquies i altres institucions eclesials es manté adaptada a les circumstàncies actuals: servei de menjador, distribució de menjar, servei de dutxes, ajuts concrets a persones, etc.

Trasllat del Dia del Seminari.

La Conferència Episcopal Espanyola ha decidit traslladar la celebració del Dia del Seminari al diumenge 3 de maig davant les circumstàncies actuals.

Retransmissió de la Missa presidida pel Sr. Bisbe a través de les xarxes.

A través del canal youtube del Bisbat de Terrassa (es pot connectar a través del web www.bisbatdeterrassa.org) es retransmet diàriament la Missa presidida pel Sr. Bisbe a les 12 h i el res del Sant Rosari a les 19 h.

Celebració del Diumenge de Rams. La celebració es podrà seguir a través de les xarxes socials, i també pel canal youtube del Bisbat a les 12 h, presidida pel Sr. Bisbe.

En la pau de Crist

Gna. Maria Marçet Bonet, carmelita missionera, ha mort a Terrassa el dia 23 de març, als 75 anys d'edat i 57 de vida religiosa.

ORACIÓ

¡YO ME QUEDO EN CASA, SEÑOR!

Y caigo en la cuenta de que, también esto, me lo enseñaste Tú viviendo, obediente al Padre, durante treinta años en la casa de Nazaret esperando la gran misión.

¡YO ME QUEDO EN CASA, SEÑOR!

Y en la carpintería de José, tu custodio y el mío, aprendo a trabajar, a obedecer, para lijar las asperezas de mi vida y preparar una obra de arte para Ti.

¡YO ME QUEDO EN CASA, SEÑOR!

Y sé que no estoy solo porque María, como cada madre, está ahí detrás haciendo las tareas de casa y preparando la comida para nosotros, todos familia de Dios.

¡YO ME QUEDO EN CASA, SEÑOR!

Y responsablemente lo hago por mi bien, por la salud de mi ciudad, de mis seres queridos, y por el bien de mi hermano, el que Tú has puesto a mi lado pidiéndome que vele por él en el jardín de la vida.

¡YO ME QUEDO EN CASA, SEÑOR!

Y, en el silencio de Nazaret, trato de orar, de leer, de estudiar, de meditar, y ser útil con pequeños trabajos para hacer más bella y acogedora nuestra casa.

¡YO ME QUEDO EN CASA, SEÑOR!

Y por la mañana Te doy gracias por el nuevo día que me concedes, tratando de no estropearlo, de acogerlo con asombro como un regalo y una sorpresa de Pascua.

¡YO ME QUEDO EN CASA, SEÑOR!

Y a mediodía recibiré de nuevo el saludo del Ángel, me haré siervo por amor, en comunión Contigo que te hiciste carne para habitar en medio de nosotros; y, cansado por el viaje, Te encontraré sediento junto al pozo de Jacob, y ávido de amor sobre la Cruz.

¡YO ME QUEDO EN CASA, SEÑOR!

Y si al atardecer me atenaza un poco de melancolía, te invocaré como los discípulos de Emaús: Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída.

¡YO ME QUEDO EN CASA, SEÑOR!

Y en la noche, en comunión orante con tantos enfermos y personas solas, esperaré la aurora para volver a cantar tu misericordia y decir a todos que, en las tempestades, Tú eres mi refugio.

¡YO ME QUEDO EN CASA, SEÑOR!

Y no me siento solo y abandonado, porque Tú me dijiste: Yo estoy con vosotros todos los días. Sí, y sobre todo en estos días de desamparo, Señor, en los que, si mi presencia no será necesaria, alcanzaré a todos con las únicas alas de la plegaria.

Amén.

† **Mons. Giuseppe Giudice**

Obispo de Nocera Inferiore, Sarno (Italia)

REMAD MAR ADENTRO

† **JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES**

Obispo de Terrassa

Reflexiones de un pastor ante el coronavirus (I)

Han pasado días desde que fue declarado el estado de alarma en nuestro país, y desde que la Organización Mundial de la Salud (OMS) declaró oficialmente que el coronavirus era una pandemia, un problema global ante el que todos los países iban a tener que poner mucho de su parte para combatirlo. Otras pandemias ya golpearon a la humanidad a lo largo de la historia, pero era difícil imaginar que en una época de tantos avances en el campo de la biotecnología, íbamos a ser sacudidos de esta manera por un pequeño virus. Esta pandemia está produciendo una importante crisis sanitaria y acabará ocasionando una crisis económica de grandes dimensiones, que afectará sobre todo a los más pobres y vulnerables.

Esta auténtica emergencia planetaria debe servir para reflexionar,

para replantear la manera como vivimos, nuestras supuestas necesidades, los ritmos, los gastos, las urgencias y las prioridades. Ahora mismo, nuestra vida diaria ha sufrido una serie de cambios ciertamente drásticos, y no queda más remedio que adaptarse a la nueva situación. Conviene recordar que de cada una de las crisis que la humanidad ha padecido, ha podido salir gracias al esfuerzo y la voluntad, a la capacidad de resiliencia que hay en cada uno de nosotros. Ojalá salgamos de esta crisis más maduros, más responsables, más sensatos y solidarios.

En estos momentos me gustaría compartir algunas reflexiones con todos vosotros. Son, pues, las reflexiones de un pastor ante el coronavirus. Querría reflexionar sobre tres lecciones que podemos aprender:

volver la mirada hacia Dios, hacer un alto en el camino y redescubrir al hermano. Hoy reflexionaré sobre el primer punto: estamos invitados a volver nuestra mirada hacia Dios.

Lo primero es volver la mirada y el corazón a Dios, y ampararnos en su misericordia; cambiar nuestra vida, dejarnos convertir por él. Es la actitud propia del tiempo de Cuaresma, en el que nos encontramos. La conversión es como nacer de nuevo, es una renovación de las actitudes, de la mentalidad, de los criterios y de los valores. Es un cambio profundo en la vida, una renovación interior que comporta una nueva orientación general. Significa volver a Dios, reorientar la ruta, la meta de la vida para que el eje vertebrador sea Cristo, para que Él sea el centro que articula todos los demás elementos: familia, trabajo, aficiones, compromiso político, voluntariado, en definitiva, toda la vida.

El progreso de la ciencia y de la técnica en nuestro mundo es muy grande, con un dominio de las fuer-

zas de la naturaleza aparentemente ilimitado, hasta el punto de llegar a la clonación de seres vivos. Sintiendo el ser humano tan poderoso, podría caer en la tentación de pensar que ya no hay necesidad de Dios, porque tiene la capacidad de construir todo lo que desee. Pero no olvidemos que esta historia no es nueva, es la historia de la construcción de la torre de Babel, según relata el libro del Génesis (cf. Gn 11,1-9). Quisieron ocupar el lugar de Dios, y por su soberbia quedaron confundidos y divididos.

El hombre lleva en sí mismo una sed de infinito, una nostalgia de eternidad, una búsqueda de belleza, un deseo de amor, una necesidad de luz y de verdad, que lo impulsan hacia el Absoluto; lleva en sí mismo el deseo de Dios. Dios es la Realidad misma, con mayúsculas, la Vida misma. El sentido de la vida del hombre es recibir el amor de Dios, conocerlo, creerlo y vivirlo; compartirlo y comunicarlo; amar a Dios con todas las fuerzas y al prójimo como a sí mismo. En nuestra vida, en nuestras familias, en nuestra sociedad, demos a Dios el lugar que le corresponde, el primer lugar.